

Tulevaisuuden kynnyksellä

Anna Mulo

Reippaat askeleet ratisevat hiekaista asfalttia vasten. Tartun suureen metalliseen ovenkahvaan ja kiskaisen. Raskas ovi avautuu narahtaen. Puikahdan nopeasti sisään. Märkä talvinen ilma vaihtuu kuivaan, sähköistä historiaa huokuvaan ilmapiiriin. Käännös vasempaan, portaat ylös. Yksi, kaksi, kolme kerrosta. Käännös vasempaan. Lepaan tietokoneluokan lämpimässä hurinassa on jo jotain kotoisaa. Ilta on hämärtyvässä ja näyttöjen sinisessä hehkussa on hyvä aloittaa työt.

Opintoni ovat jo pitkällä, neljäs opiskeluvuoteni on loppuillaan. Opinnäytetyö on viimeisiä silauksia vaille valmis ja lupaus valmistumisesta asetettu tälle keväälle. Haikeus täyttää mielen, kun ajattelen asiaa, mutta samalla tunnelma on odottava.

Silloin neljä vuotta sitten, kun opinnot alkoivat, en tiennyt mitään mitään. Viherala oli minulle täysin vieras. Ensimmäinen vuosi menikin ihmetellessä, minne olin oikein joutunut. Kaikki oli uutta ja tietoa tulvi joka suunnalta. Ensimmäisen vuoden jälkeen huomasin kuitenkin osaavani jo paljon enemmän. Havainnoin ympäristöäni kokonaan uudella tavalla. Kaupungilla kulkiessani meinasin kompastua jalkoihini, kun katukivien laodontakuvio kiinnitti yllättäen huomioni.

Myös tapa, jolla koin maiseman muuttui. Aiemmin maisema oli toiminut vain taustana ja pienenä palana arkea. Nykyään elän, koen ja tunnen maiseman. Autoilusta on tullut huomattavasti vaarallisempaa, kun maisemien vilahaassa ohi on pakko analysoida tilarakennetta, tunnelmaa ja paikallisia erityispiirteitä.

Oma ammatti-identiteetti on alkanut rakentua kuin varkain. Viimeistään kahtena viime kesänä tehdyissä alan harjoitteluisa olen löytänyt kokonaan uuden maailman.

Opiskelu on haastanut muuttamaan omaa ajattelutapaa. Se on antanut uusia näkökulmia viheralaan, mutta myös elämään.

Merkittävänä osana muutoksessa ovat olleet toiset opiskelijat. Joukolla olemme hyökänneet hankalienkin tehtävien kimppeun ja siinä samassa taklanneet yksityiselämäni ongelmat. Työn tasapainona on ollut monipuolinen vapaa-aika, jota on ollut mukava viettää ihmisten kanssa, jotka tuntevat samaa paloa omaa alaa kohtaan.

Tätä kolumnia kirjoittaessani huomaan, että vaikka vuodet Lepaalla ovat antaneet paljon, on aika jatkaa matkaa. Olen saanut kerätä itselleni valtavan määrän tietoa ja rauhassa harjoitella ammattialan salaisuuksia. Enää puuttuu kokemus, joka kertyy käytännön kautta, töitä tehden.

Huokaisen, kankeat sormet hapuilevat tietokoneen virtanappia. Valo välähtää ja näyttö sulkeutuu. Nousen vihreältä, narisevalta tuoliltani. Joukko opiskelijatovereita jää vielä jatkamaan puurtamistaan. Käännös oikealle, portaat alas. Yksi, kaksi, kolme kerrosta. Käännös oikeaan. Puikahdan suuresta ovesta ulos takaisin

märkään, kalseaan talvi-iltaan. Lepaan puiston valot valaisevat vanhoja utuisia käytäviä, kun kävelen kohti parkkipaikkaa. Muinaiset puut luovat tummia varjoja ja horisontissa loistavat kirkkaina kasvihuoneen valot. Hiljaiset keltaiset rakennukset muistuttavat iloisista opiskeluhetkidistä. Nostan katseeni harmaalle taivaalle ja hymyilen. Lepaa antoi minulle paljon ja nyt on minun vuoroni antaa maailmalle.

Kolumnissa Lepaalla opiskelevat kertovat kuulumisia kampukselta.

”Opiskelu on haastanut muuttamaan omaa ajattelutapaa.”